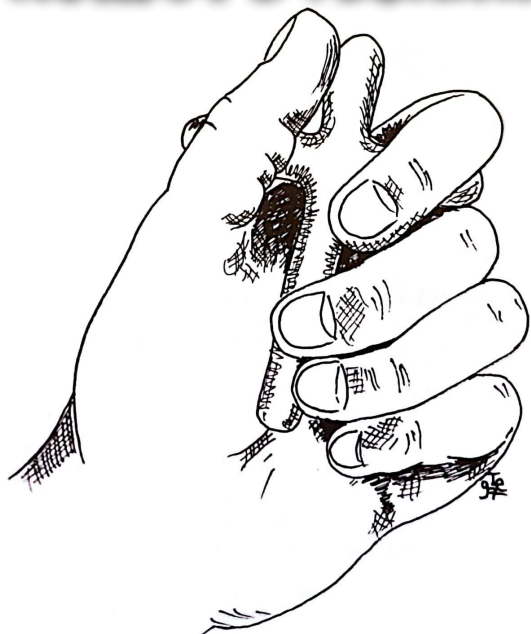

KORSET I FICKAN

Det var en gång en liten flicka som hette Lisa. Hon var fem år gammal och bodde i en liten by på landet i norra Sverige. Lisa var en kreativ och nyfiken tjej som älskade att leka. Men... det fanns något som gjorde henne rädd - mörkret!

På vintern var det extra jobbigt för där som Lisa bodde var det mörkt nästan jämt, nästan hela dagen också! Varje dag när solen gick ner och mörkret sänkte sig över byn, kände Lisa sig ängslig. Då ville hon helst bara vara inne och leka.

Hon kunde inte riktigt förklara varför mörkret skrämde henne så mycket, men hon bestämde sig för att berätta för mamma. Mamma hade ju sagt att allting blir lättare när man pratar om det, så det var värt ett försök.

Hon letade upp mamma som satt i köket, kröp upp i hennes knä och kurade ihop sig till en boll. Sen berättade hon för mamma om sin rädsla för mörkret. Mamma strök henne på ryggen och Lisa blev alldeles varm inombords. Det kändes så tryggt hos mamma!

Efter en liten stund reste mamma sig, gick ut ur rummet och hämtade något i sitt nattduksbord som hon gav Lisa.

– Vet du vad det här är Lisa?

– Ja, det är ett litet träkors. Det var ett kors Jesus dog på.

– Vet du varför Jesus dog på ett kors?

– Ja, det var för att vi människor gör så många fel och inte kan vara tillsammans med Gud. Men när Jesus dog på korset så tog han straffet för allting och nu kan jag få komma till Gud när jag dör för jag har tagit emot förlåtelsen och Jesus i mitt hjärta.

Lisa lade händerna på bröstet och gungade lite fram och tillbaka så som småflickor gör. Hon tittade in i mammas ögon och såg att hon hade tårar i ögonen. Hon gillade inte när mamma grät, men... den här gången såg inte mamma ledsen ut.

– Varför gråter du mamma? frågade hon med stora ögon.

– Det är glädjetårar, älskling. Jag är så glad för att du har tagit emot Jesus i ditt hjärta! Nu ska du och jag göra ett experiment!

Mamma log och blinkade med ena

ögat. Sentog hon Lisas hand, hämtade ett ljus och tändstickor i köket och ledde henne in i badrummet. Där stängde hon dörren bakom dem och det blev alldeles mörkt.

– Nu är det helt mörkt här eller hur? Är du rädd Lisa?

Lisa fumlade med händerna i mörkret och hittade sin mammas händer.

– Näh, nu är jag ju inte rädd för du är ju här mamma.

– Precis! Men du kan inte se något eller hur?

Lisa skakade på huvudet, men det såg såklart inte mamma för det var ju alldeles mörkt. Mamma fortsatte att prata:

– Titta nu vad som händer när jag tänder ljuset jag har tagit med mig.

Mamma tände ljuset som hon hade satt på handfatet och Lisa kunde se allting i rummet.

– Det här är bara ett litet ljus i ett stort rum, men ändå måste mörkret vika. Mörkret måste alltid vika för ljuset!

Lisa förstod att nu skulle mamma säga något väldigt viktigt för hon tittade henne rakt in i ögonen och lade händerna på hennes axlar innan hon fortsatte. Lisa lyssnade extra noga.

– Jesus har inte lovat oss ett liv där vi aldrig är rädda och jag förstår att du är rädd när det är mörkt. Det är jag också. Allting blir liksom läskigare när det är mörkt. Men Jesus är ljuset

och han har lovat oss att alltid vara med oss. På ett annat ställe säger Jesus att han är den gode herden som tar hand om fåren som är vi. Han vill skydda och bevara oss och hjälpa oss. Du var inte rädd nu, fast du var i ett helt mörkt rum, för du litade på mamma och att jag var här för att skydda dig. När du är rädd för mörkret eller annat kan du hålla i korset och komma ihåg att Jesus är alldeles nära dig! Ja, för Han bor ju i ditt hjärta så han är med dig vart än du går!

Lisa höll korset i sin handflata. Det kändes varmt och tryggt. Hon la det i fickan på sin klänning, fick hjälp av mamma att klä på sig alla ytterkläder och gick ut för att leka. Nu visste hon att Jesus var med henne, och det gav henne mod att gå ut och leka även fast det redan var mörkt.

Varje dag när mörkret kom och Lisa kände sig rädd, höll hon i träkoret i sin ficka. Hon höll det hårt och bad en tyst bön. "Jesus, var med mig och skydda mig i mörkret".

Och så fortsatte Lisa att bära sitt träkors varje dag. Det gjorde henne inte bara mindre rädd för mörkret, det påminde henne också om att hon aldrig var ensam. Oavsett vad som kunde skrämma henne, så visste hon att Jesus alltid var med henne. Honom kunde hon lita på!

KAISA RUTH FURBERG

Illustration: Sven Einarsson